

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **Ing. M. G.**, zastoupené Mgr. Davidem Strupkem, advokátem, se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2003, č. j. 4 Cad 59/2003 - 16,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2003, č. j. 4 Cad 59/2003 - 16, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou městskému soudu dožaduje zrušení rozhodnutí žalované, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání rozdílu mezi důchody, které jsou jí vypláceny podle předpisů Slovenské republiky a České republiky ve vztahu k výši důchodu, jenž by byl přiznán výlučně podle předpisů České republiky (rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2003, č. X).

Procesní vývoj projednání této žaloby je účastníkům znám, proto jej nebude Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí nadbytečně přepisovat; městský soud žalobu v roce 2003 zamítl, kasační stížnost stěžovatelky zamítl Nejvyšší správní soud dne 23. 2. 2005 pod č. j. 6 Ads 62/2003 - 31. Tento rozsudek byl zrušen Ústavním soudem nálezem ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, přičemž ve vztahu k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2003, č. j. 4 Cad 59/2003 - 16, byla ústavní stížnost odmítnuta s cílem „minimalizace zásahů do pravomoci obecných soudů“ - bod č. 138. nálezu.

Nejvyšší správní soud veden principy procesní ekonomie a vycházejí z faktu, že účastníci řízení znají argumentaci městského soudu, jsou seznámeni z předchozích fází řízení s kasačními námitkami, nepovažuje za potřebné tuto argumentaci přestírat a za použití nálezu Ústavního soudu ji vyvracet (argumentaci městského soudu) či kasačním námitkám dávat za pravdu. Ústavní soud totiž v bodu č. 58. svého nálezu, v němž vysvětloval kasační závaznost svého rozhodnutí uvedl, (bod č. 58) že „nález...musí být dotyčným obecným soudem věrně proveden a ústavněprávní výklad vyložený v nálezu Ústavního soudu jím musí být respektován bez ohledu na eventuální pochybnosti obecného soudu, zda je správný a fundovaný“. Rovněž zdůraznil v témže bodu svého nálezu, že jeho právní názor v konkrétní věci musí být „nepodmíněně respektován“. V této souvislosti nutno ještě dodat, že (bod 90. nálezu) pro soud platí zákaz svévolné interpretace nálezů Ústavního soudu.

Za této situace, kdy tvrzený nárok žalobkyně vyvěrá toliko z interpretace ústavněprávních principů, není možno závěry Ústavního soudu nikterak modifikovat interpretací Nejvyšším správním soudem. Je proto nutno při posouzení žalobních námitek (námitek kasační stížnosti) vyjít ze závěrů obsažených v nálezech Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 405/02, sp. zn. III. ÚS 252/04 a sp. zn. IV. ÚS 158/04 doplněných v tomto nálezu (IV. ÚS 301/05 v části 3 /počínaje bodem 114./). Občan České republiky disponující dobami zaměstnání v ČSFR před 1. 1. 1993 má právo na hodnocení těchto dob jako dob českých bez ohledu na znění příslušné smlouvy [bod č. 126 cit. nálezu říká, že „Česká republika /musí/ „dohnat“ eventuální schodek, či jinak řečeno, Česká republika má povinnost platit do té míry, v níž Slovenská republika tuto povinnost zcela nekryje“, bod 125. cit. nálezu hovoří o tom, že Česká republika delegovala příslušnou smlouvou svou povinnost poskytovat občanům hmotné zabezpečení ve stáří podle čl. 30 Listiny, a „pokud náhradník nesplňuje zcela její povinnost, musí Česká republika pokrýt zbývající část povinnosti“]. V bodu 97. nálezu pak Ústavní soud vyjádřil, že nemá oprávnění zasahovat do činnosti správních orgánů a obecných soudů, pokud nepřekročí jisté „tolerované úvahy“, zřejmě pokud jde o výpočet výše plnění, které by měla Česká republika platit. S úvahou obsaženou v cit. bodu nálezu (97.) se bude muset vypořádat žalovaná při stanovení výše platby: Nejvyšší správní soud povinován „věrným provedením“ podle bodu 58. cit. nálezu nemůže dost dobře dohadovat, co měl Ústavní soud na mysli naznačením, že „rozdílnost by neměla přesáhnout nepodstatný rozdíl“ a dostačujícím „by byl plán, podle kterého by správní orgány obecnou situaci přehodnotily alespoň jednou ročně“. Za této situace bude na žalované, aby výši platby stanovila a odůvodnila.

Závěry Ústavního soudu v nálezu sp. zn. IV. ÚS 301/05, kterými je zdejší soud vázán, tedy představují i názor, kterým zavazuje zdejší soud Městský soud v Praze. Napadený rozsudek se proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu projednání. Přitom je zřejmé, že jediným možným postupem je zrušit rozhodnutí žalované a zavázat ji názorem vyvěrajícím z cit. nálezu Ústavního soudu.

V tomto řízení bude rozhodnuto i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu